

GLENBITEN

Nr 2 2022

SAIGITS STYRELSE 2022

ORDFÖRANDE

Helen Eriksson
Filarvägen 9
176 71 Järfälla
070 299 8387

skattungen@yahoo.se

VICE ORDFÖRANDE

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

KASSÖR

Ingrid Wennerhag
Lilla Mölleröd 1615
282 65 Bjärnum
070 712 7307

ingrid@pcsyd.se

SEKRETERARE

Karl Smedstad
Lotsbergsstigen 2
372 97 Ronneby
0733 664 916

karlsmestad@hotmail.com

sekreterare.saigit@gmail.com

STYRELSELEDAMOT

Lisa Beste
Höjdvägen 5
756 53 Uppsala
070 142 3417

lisa@beste.se

SUPPLEANT 1

Pernilla Ulfvengren
Fleminggatan 99
112 45 Stockholm
070 827 3764

penilla.ulfvengren@gmail.com

GLENBITEN

Ansvarig utgivare: Helen Eriksson

Redaktör: Pernilla Ulfvengren

ISSN 2003-6590

Glenbiten nr 2 år 2022

Den 19:e årgången!

Sid 4	Ordförandes rader
Sid 5	Årsmötet 2022
Sid 9	Anmäl er till utställning!!!
Sid 10	Domarpresentation
Sid 12	Gwendolyn och Emeth
Sid 14	Hundras och beteende
Sid 17	De kallas glennar....
Sid 21	Glenpromenad i Syd

Framsida: Ruff, Arne Wennerhag

Baksida: Hagrid, storfiskaren

Ordförandes rader

Sommarens stora begivenhet är SAIGITs utställning i Uppsala i juli. Det är ett utmärkt tillfälle att umgås med många glennar och deras ägare. Har du aldrig varit på utställning med din glen är detta ett bra tillfälle att debutera. Domaren, Nicholas White från Irland, är en riktig rasspecialist och det lär dröja, innan möjligheten att ställa ut din glen för en rasspecialist återkommer. Det finns även andra aktiviteter inplanerade. En glenträff och ringträning med trimitips, fler aktiviteter kommer att dyka upp så småningom. Titta in på hemsidan med jämna mellanrum, där kommer information om kommande aktiviteter att läggas ut.

Njut av sommaren med din glen. Förhoppningsvis ses vi på någon av SAIGITs kommande aktiviteter.

Önskar er alla en skön sommar!

Helen

ÅRSMÖTET 2022

Äntligen har vi kunnat hålla ett fysiskt årsmöte, om än uppskjutet från 12 februari till 23 april på grund av kvarvarande coronarestriktioner. Det kändes välbehövligt som inledning på ett förhoppningsvis helt normalt verksamhetsår.

I STOKK:s lokaler på Rindögatan i Stockholm träffades vi på en inledande fika och därpå följande årsmötesförhandlingar, förtjänstfullt ledda av Lars Magnusson som var så vänlig att ställa upp som extern ordförande.

Utöver stadgade dagordningspunkter lade styrelsen fram förslag till statuter för erhållande av klubbens nya förtjänsttecken, vilka godkändes enhälligt. Statuterna och blankett för förslag om tilldelning av förtjänsttecken finns på hemsidan under fliken Klubben > Medlemskap.

Som avslutning på mötet presenterades priser till vinnarna i tävlingen Årets Irish Glen of Imaal terrier 2021, och medaljer till de glennar som blivit svensk utställningschampion under året.

Grattis till Gleann Nice Midsummer Aurora (Lucy) som blev Årets Glen, Gleann That's a Toyboy (Weylyn) för titeln Årets Glen BIM, och Rosears Impromptu (Felix) för placeringen som Årets Glen Veteran. Lucy fick även en medalj för sitt nya championat, och den andra championmedaljen gick till Gleann Lazybone Luke (Sid).

Ringträning med trimtips

Söndag 19 juni 2022 kl 13
ses vi på Händelö i Norrköping!

För att ge ovana utställare en chans att lära mer inför vår utställning i Uppsala i juli, kommer Annica Bladh-Jacobsson att gå igenom grunderna i trimning med lite individuella tips, hålla en genomgång av hur det funkar på utställning, och ge handledning i en avslutande ringträning.

Räkna med att vi håller på i cirka tre timmar.

Medtag eget trimbord om du har, samt egna trimverktyg.

Fika mellan trimning och ringträning för 15 kr/person.

Anmälan SENAST 12 juni till annica_morris@hotmail.com
eller sms på 0768-646887.

Bekräftelse och vägbeskrivning kommer att skickas ut 13 juni. Arrangemanget ställs in vid färre än 3 anmälda deltagare.

Välkomna!

Vinnande bidrag till Almanackan 2023

Månadens bild mars

FOTOGRAF: Sten Wessberg

Månadens bild april

FOTOGRAF: Lisa Beste

Missa inte att anmäla din glen till

OFFICIELL UTSTÄLLNING AV

IRISH GLEN OF IMAAL TERRIER

i UPPSALA torsdagen den 21 juli 2022 klockan 14:00

**All information, formulär för internetanmälan
och blankett för anmälan per post finns på hemsidan
www.saigit.se under fliken Aktuellt > Utställning/Dog Show**

*Även du som inte tänker ställa ut din hund är mycket välkommen till
utställningen, med eller utan hund, för att träffa andra glenägere
och glennar!*

PS: Det finns ytterligare tre utställningar i området samma helg.

**Hjärtligt välkomna på utställning!
Styrelsen för SAIGIT**

PRESENTATION AV NICK WHITE, ABBERANN KENNELS, IRLAND

Domare vid SAIGIT:s nationella utställning i Uppsala 21 juli 2022

I with my wife Ann were first involved with showdogs in 1974. Our first Breed was Afghan Hounds which we bred and exhibited with considerable success with many champions and multiple group and Best in Show wins. At the same time I became involved with Clubs such as Bray & District Canine Society (All Breed) Irish Glen of Imaal Terrier Association and the Irish Kennel Club.

To date I am Club Secretary of Bray & District, Secretary of the Irish Glen of Imaal Terrier Association and presently Chairman of the Irish Kennel Club, a position I have held for a no of years.

Our love of dogs and showing led us into other breeds over the years such as Saluki, English Cockers, American Cockers and Beagles also with considerable success.

Around the same time (1975) we became involved with Eithne & Tom Cleary of the Granitefields Glen of Imaal Terriers. Eithne was secretary and Tom was Chairman of the Irish Glen of Imaal Terrier Owners & Breeders Association. Although we were not showing Glens at that time we were very much involved with the running of the Glen Association of which I was Chairman for a no of years. The Breed was still relatively young and much of our time was taken up with viewing and assessing litters around the country and promoting the Breed with shows, seminars and lectures.

Eventually we reduced our other breeds and concentrated on developing our own line of Abberann Irish Glen of Imaal Terriers. Something we have really enjoyed over the years.

We are very proud of our achievements including over 20 Irish Champions, over 40 American Champions, multiple Gb. Champions and various European Champions.

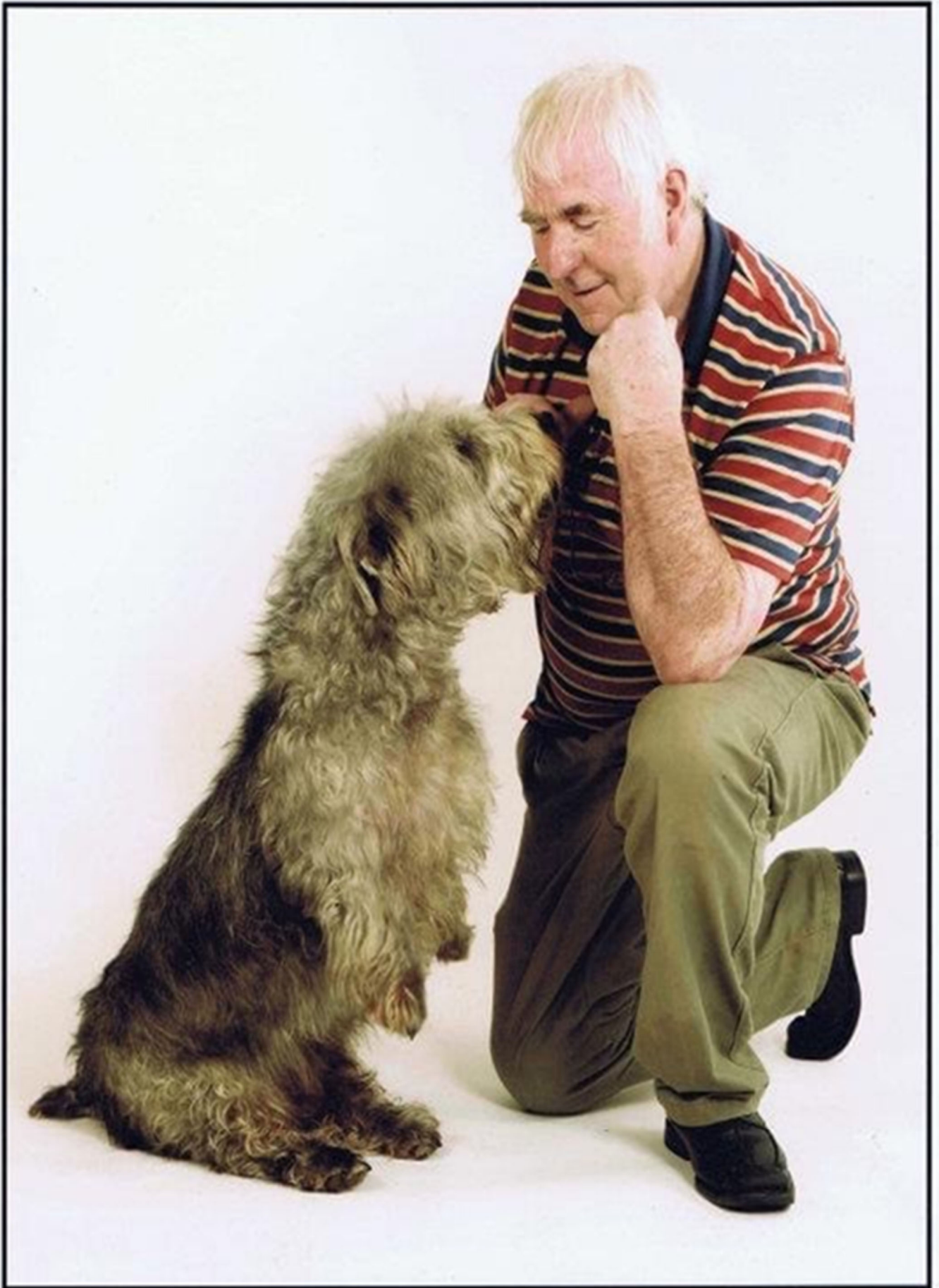
We bred the first ever Gb. CC Dog & Bitch Tickets awarded at Crufts 2009, Cruft's BOB's many times (I think about 9) and first Gb.Ch.

The first Canadian Champion and another of our Glens is presently on the way to his Brazilian Title, he has already won a Reserve Best in Show All Breeds.

I have to mention how proud we are to have bred and owned Homer, (Ir.Ch.GB.Ch.Su.Am.Ch.Abberann Conan WW09)

Homer was a great ambassador for the Breed. He loved showing, loved people especially kids, loved travelling. He also had the distinction of holding No 1 Glen in Ireland, UK and USA in the one year. His appeal to the general public was amazing.

NickWhite
Abberann

GWENDOLYN OCH EMETH

firar födelsedag

Det är jag, Gwendolyn, som dikterar igen. Det är nämligen JAG som ska fylla år på lördag. Tolv år, en aktningsvärd ålder. Då vet man vad man vill och vad som gäller. Så detta är min önskelista.

På morgonen vill jag att matte släpper ut mig och Emeth i arla morgonstunden. Det är skönt att kissa i det daggiga gräset och patrullera tomten. Jag spårar var räven har gått och katten och ekorrarna. Så fort vi kommer in igen vill jag ha min första present. Det kan räcka med en köttbulle eller två. Jag är inte omöjlig. Sen vill jag tillbaka till sängen! Morgonsömnen är bäst, det tycker matte också!

När vi vaknar nästa gång och matte vältrar sig ur sängen som en överviktig säl har hon fått för sig att hon ska sjunga för mig: "jamåhonleva!" Det låter fruktansvärt, men jag förlåter henne bara hon uppfyller önskning nummer två: en riktigt lång och skön ryggmassage. Sen är jag redo för dagens första brottningsmatch med Emeth.

Lite godis kanske? Jag önskar mig ett grisöra, ett mörghben och en bit kanelbulle. Jag VET att det inte är nyttigt, tjat, tjat, tjat, jag ÄLSKAR kanelbulle och nu fyller jag faktiskt år.

Tar matte fram bollarna och den där bollkastaren? JA, det gör hon dagen till ära. Men jag som hade klubbrekord som snabbaste sprintern blir nu slagen av Emeth. Han hinner före till bollen och den idioten fattar inte att LOSS betyder att han ska släppa den. Han tror det betyder "håll fast". Ibland prop-par han in TRE bollar i munnen. Han nästan kvävs hellre än att låta mig få en enda. Matte får jaga honom, vrida ut bollen ur hans gap. Sen kastar hon den så att jag kan ta den. KUL! Det är krut i mig än! Mer, mer, mer!

Men sen skulle det sitta fint med lite smörgås med prickekorv. Och en sovstund på solsängen tillsammans med matte.

Min nästa önskning är att vi åker och badar vid den där långgrunda sjön! Och att matte kastar pinnar som Emeth och jag kan simma ut och hämta. Jag är den bästa simmaren, men han är starkast och knycker mina pinnar om han kan. Ibland bär vi iland dem tillsammans. Härligt, härligt! Sen jagar vi varandra som tokar på stranden.

Matte firar inte sina egna födelsedagar, men hon firar våra. Så på eftermiddagen kommer kanske ett par tvåbenta vänner med presenter. Något gott att äta, kanske ett tuggben att gnaga på? Emeth är mer social än jag. Han vill bli klappad och kliad dygnet runt. Det har inte jag behov av. Men det är ändå kul med besök, speciellt av killar! Dem tycker jag bäst om.

Jaha, nu slocknar jag nog en stund i soffan. Men framåt kvällen vill jag ha en skogspromenad. Och lite mat! Men låt mig slippa torrfoder idag. Råfoder är bra, till och med rävens mat är bättre än det där torra tråkiga. Senior light. Vem vill ha något sådant? Vad ska jag vara LIGHT för? Jag är perfekt som jag är: en rund hund i sina bästa år.

GÄSP! Nu sover jag nog lite i sköna, fluffiga hundsängen. Och SEN, när det är mörkt och spännande i skogen; då ska Emeth och jag ut och jaga räv. Vi får aldrig tag på räven, men vi vet var han bor! Efter kvällsjakten går matte ut och ger honom mat. Hon gullar onödigt mycket med den där räven. ”Kom nu lilla räven,” ropar hon. ”Nu är det serverat! Kom nu lilla räven får du god mat!” HAN får minsann våtfoder varje dag!

Min sista födelsedagsönskning är att få leka med pipormen! Ha dragkamp om den med matte. Det har jag redan berättat om i en annan krönika. Pipormen är den bästa present jag någonsin fått. Förutom märgben kanske... och kanelbulle. Sen vill jag bara sova i min och mattes säng!

Av Gwendolyn
dikterat för matte Marianne

NEJ, ALLA GLENNAR ÄR INTE FOGLIGA OCH TILLGIVNA

När Kathleen Morrill, nu doktorand vid University of Massachusetts, Worcester, var tolv år bestämde hon sig för att hon behövde en valp. Inte vilken valp som helst, utan en papillon i halvliters storlek med en svart knappnäs och buskiga, pigga öron. Hennes föräldrar gjorde motstånd, men det slutade med att familjen fick sin första hund - en två månader gammal papillonvalp som hon döpte till Tod.

Tod var registrerad hos American Kennel Club (AKC), vars webbplats beskriver hans ras som "nyfiken" och "vänlig" med "härdig konstitution." Men valpen var blyg och rädd för främlingar, och han utvecklade separationsångest när han blev äldre. När Morrills familj fick en annan papillon, Rosie, ett år senare, var denna helt annorlunda: modig, utåtriktad och avgudade alla människor. "Rasen kan vara viktig", säger Morrill, "men det är inte hela bilden av en hunds beteende."

Nu kan vetenskapen backa upp påståendet. I en ny studie visar Morrill och hennes kollegor att nästan inget av de beteenden som vi förknippar med en viss hundras - från glada labradorer till stridslustna pitbullar - är givna. Bortsett från några ursprungliga egenskaper verkar miljön spela mycket större roll än stamtavlan.

"Det är ett stort framsteg i hur vi tänker kring hundbeteende", säger Elaine Ostrander, expert på hundgenetik vid U.S. National Human Genome Research Institute som inte var involverad i arbetet. "Ingen ras har några garanterade egenskaper."

Morrill ville bättre förstå om beteendeproblem som aggression och tvångssyndrom hos hundar är genetiska eller miljömässiga. "Om de är mer framträdande i vissa raser", säger hon, "antyder det att de kan vara genetiska."

I tidigare arbeten hade man hittat genetiska samband mellan ras och beteende, men man hade undersökt genomsnitt hos raser snarare än enskilda hundar. Så Morrill och hennes kollegor utnyttjade en databas, Darwin's Ark, som samlat in undersökningar och genetiska data om tusentals hundar över hela USA sedan 2015. Ägare svarar på mer än 100 frågor - allt från hur vänliga deras valpar är mot främlingar till om de gillar att jaga ekorrar - och sedan skicka in en salivsvabb för DNA-sekvensering.

I den största studien i sitt slag jämförde teamet genetiska data och undersökningsdata från nästan 2000 hundar - varav de flesta hade hela genomet sekvenserat - och därutöver undersökningsresultat från ytterligare 16 000 hundar. Valparna inkluderade blandningar och renrasiga, med 128 raser representerade.

När det kom till fysiska egenskaper, som storlek och upprättstående öron, styrde generna. Minst 80 % av en hunds utseende kan kopplas till dess DNA, fann teamet.

Beteende var en annan historia. Mindre än en fjärdedel av skillnaderna i personlighet från hund till hund kan förklaras av genetik. Vissa specifika beteenden, bland annat att hämta föremål, och mänsklig sällskaplighet, var mer ärftliga. Forskarna spekulerar i att apportering kan ha hjälpt hundarnas vargförfäder att jaga, och att människor sannolikt valde ut vänliga valpar i de första stegen mot hundens domesticering.

Men de flesta beteenden hade ingen stark genetisk komponent, inklusive lekfullhet gentemot andra hundar, och (ja, det fanns med i undersökningen) om en hund cirklar runt innan den bajsar. "Det har förmodligen mycket mer att göra med vart du tar din hund för att bajsar", säger Elinor Karlsson, genomikchef vid Broad Institute, som övervakade studien.

När det kom till hundraser varierade personligheten mycket inom samma stamtavla. Labradorer kan vara kärleksfulla eller ståtliga. Schäfer, lätta att träna — eller omöjligt egensinniga. Bara 9 %, i genomsnitt, av personlighetsskillnaderna mellan valpar var relaterade till deras ras, rapporterar forskningslaget.

Vissa raser trotsade till och med sina stereotyper. Pitbullar, till exempel (ingen officiell AKC-ras) var inte mer aggressiva än andra hundar, trots deras rykte på vissa håll som farliga. Resultaten, säger Karlsson, "matchar vad hundvärlden har berättat för oss" - att beteendet hos hundar formas till stor del av deras miljö, inte deras ras.

Källa: www.science.org

Hugo, med en alldeles egen personlighet! Foto: Åsa Finell

NÄSTA NUMMER AV GLENBITEN KOMMER I SEPTEMBER

SKICKA IN MATERIAL TILL : glenbiten@saigit.se

SENAST DEN 20e AUGUST

Regler för publicering i Glenbiten.

Redaktören förbehåller sig rätten att bedöma vad som är lämpligt att publicera.

Material från anonym avsändare kommer inte att publiceras.

Material som innehåller kränkande inslag, personliga angrepp, tvivelaktig information eller liknande kommer inte heller att publiceras.

För övrigt insänt material ansvarar aktuell textförfattare.

Önskar ni materialet i retur, vänligen bifoga ett frankerat svarskuvert.

För innehåll och texthantering i annonser och artiklar ansvarar skribenten till fullo.

Du får ha signatur i tidningen men måste då bifoga namn och adress.

GLENBITEN

Hej alla Glenbitna!

Vi som sätter ihop tidningen vill gärna ha både uppslag och feedback.

Tidningen är er, så skicka in material till tidningen!

Ni vet ju hur roligt det är att läsa om andras hundar!

glenbiten@saigit.se

Mycket vift på svansen och lite ringträning

Härom veckan parkerade jag bilen bredvid en annan likadan bil utanför affären. Ingen ägare syntes till. Jag gissar att vi hade nickat åt varandra och lett lite, om vi mötts. Det är en ganska vanlig bruksbil vi har. Det hade varit en annan sak om jag varit ute och åkt med vår gamla Volvo Duett och träffat på en annan Duett. Då hade vi väl stannat och snackat halva dagen och bytt telefonnummer med varandra.

Hur gör labradorägare när de möter varandra på promenaden? De kanske säger hej och växlar några ord.

Jag växte upp med Kerry blue terrier, och jag minns en gång när vi var på besök i Ystad. Då var det några som ropade "Hallå! Hej! Är det James?"

"Nej, men det är James syster, Sheila!" svarade min mamma. Det var alltså bekanta till de som hade vår tik Sheilas kullbror, James, som vi träffat på. Det var så sensationellt att möta någon som kände till rasen, att händelsen etsade sig fast som ett evigt minne.

I dag, 40 år senare, har vi en ännu ovanligare ras i familjen.

På promenaderna...

"Är det cairnterriers?"

"Är det taxblandisar?"

"Nej, det är Irish glen of imaal terriers (ser du väl)."

"Vad sa du?"

Vi pratar en stund...

"Kan du säga en gång till vad det är för ras?"

"De kallas glennar.

Tänk på Glen Hysén så kommer du ihåg det."

För att träffa andra glennar krävs planering. Inte mycket, men lite. I början av maj var vi några glenägare som stämde träff apå att vissa av oss anmält sig till en utställning och behövde börja ringträna. Efter några snabba sms och meddelanden på WhatsApp och Instagram strålade vi samman på en äng, ett gäng på fem personer och fem hundar. Det blev mycket vift på svansen och försök till bus, men efter ett tag lugnade det ner sig. Det gick faktiskt riktigt bra att gå i ringen (som bestod av fyra koner), stå fint, kika på farliga huggtänder och klämma på muskler.

Som vanligt var det också så himla kul att prata om glennar med andra som också är intresserade av just glennar. Man får liksom inte samma respons när man berättar om sina hundar för kollegorna på jobbet.

Vill du ordna en glenträff? Hör av dig till undertecknad så kan vi hjälpa till med planeringen och annonsera om träffen på SAIGIT:s hemsida, i nyhetsbrevet och här i Glenbiten.

// Lisa Beste

070-1423417
lisa@beste.se

STATUTER FÖR SAIGITs NYA FÖRTJÄNSTTECKEN

Medlem i SAIGIT kan tilldelas Förtjänsttecken, efter förslag från styrelsen eller medlem i SAIGIT. SAIGITs styrelse behandlar förslaget för godkännande eller avslag, och beslut fattas av årsmötet.

Särskild blankett ska fyllas i för förslag till Förtjänsttecken. Blanketten finns att skriva ut från hemsidan www.saigit.se, under fliken Klubben> Medlemskap.

Statuter för SAIGITs

(The Swedish Association of the Irish Glen of Imaal Terrier)

Förtjänsttecken

- Medlem som på ett föredömligt sätt främjat SAIGITs mål och verksamhet kan tilldelas SAIGITs Förtjänsttecken.
- Insatserna ska vara av den karaktären att det kommit SAIGIT till stor nytta och framåtskridande.
- Medlemmen ska vara klanderfri och representativ för sin organisation.
- Medlemmen ska ha varit aktiv inom organisationen i minst 10 år.
- Förslagsställaren ska utförligt redogöra för hur medlemmen uppfyller ovanstående krav, med tydlig redogörelse av arbetsinsatsen, åtföljt av en presentation av medlemmen.
- Förslag ska vara SAIGITs styrelse tillhanda senast 15 november, vid godkännande sker utdelning nästföljande årsmöte.
- Mottagare av Förtjänsttecken ska presenteras i Glenbiten.

Fastställda av SAIGITs årsmöte 2022-04-23

Glenpromenad i syd

Söndag 19 juni

ses vi på Hovdala slott söder om Hässleholm

Samling kl 12 på huvudparkeringen

som finns strax norr om slottet (skyltat)

Vi går på promenad med våra vovvar på någon av slottets alla vandringslingor, pratar hund, fikar och har trevligt.

Stigarna går i naturen så klä er efter väder.

Stabila skor är ett tips.

Fröknarnas café har öppet mellan 12 och 17 och serverar smörgåsar, tårter och kakor.

Slottsrestaurangen erbjuder buffé mellan 12 och 16.

<http://hovdalaslottsrestaurang.se/>

För mer info om slottet och vägbeskrivning

<http://turism.hassleholm.se/hovdala-slott/hovdala-slott.html>

Ingen anmälan behövs.

Vid frågor, kontakta Ingrid Wennerhag
e-post: kassor@saigit.se, mobil 0707-127307

Välkomna!

NEMO - DEN FÖRSKRÄCKLIGE

Det var en gång ett gäng hundar som bodde med sin matte i ett rött litet hus vid skogens rand. I skogen bodde många olika så kallade 'vilda' djur som hundarna i olika grad fascinerades av. Ekorrar, harar, rävar, rådjur och älgar - alla kunde man skåda i det stora foliaget utanför stugknuten. Spännande, tyckte hundarna! Spännande, tyckte matte!

Klunsen Nemo, vars mor var en Finländsk stövare och faderskapet en Luzernstövare, var vanligtvis en stor, snäll och kärleksfull hund. Visst stal han mat av sin matte (och alla andra han råkade på), men eftersom han aldrig fick tillräckligt med krubb så fick han väl förse sig själv, tycks han tycka. En gång åt han upp $\frac{3}{4}$ plommonkaka när han fått följa med sin matte på visit. De naiva damerna skulle bara beskåda utsikten från balkongen någon minut när mästertjuven slog till. "Men...plommonkakan...?", utbrast värdinnan och tittade på det tomma tårtfatet. Sedan vände hon blicken mot Nemo som svalde och - faktiskt - såg lite skyldig ut. Sedan brast hon ut i ett befriande skratt och klappade om den skändlige ärketjyven. Puh! Hur många smörgåsar han, sekundsnabbt, satt i sig från matbord, soffbord, diskbänkar och annat är oräkneliga. Jag borde vara smal som en sticka!

Sedan jag, för fyra år sedan, tog över "Stormogulen" från min kära kusin, som inte riktigt hade tid för honom längre, har mycket hänt i flocken. Flickorna Glen fick en gosse att köra med och hålla i schack, något som de verkar uppskatta varmt. Lilla Näva-taxen fick en gigantisk pojkvän som hon varje morgon väcker med små pussar. Jag fick ytterligare en hund som kräver sin plats i den gemensamma bädden. Att längre få ha något ifred är omöjligt. Det finns inte många ställen i hemmet han inte kommer åt, antingen med hjälp av sina långa ben eller med sin stora list och envishet. Soppåsar dissekeras, tallrikar 'fördiskas' och saker går i golvet när den stora kroppen rör sig genom rummen med svansen på vift som ett osäkrat vapen. Flickorna tittar på honom med förskräckelse - "Så får man väl inte göra", tycks de tänka. Det tänker inte han.

Uppvuxen i en stor och bullrig barnfamilj är byrackan van vid det mesta och låter inte mycket bekomma sig. Han kan ibland ta på sig en mycket högdragen min om man ber honom om något; flytta sig, komma på inkallning (inomhus...) eller något annat som i hans ögon är under hans värdighet. Jag får en överseende blick och en trött suck precis innan jag tänkt höja rösten med några decibel. "Ja, ja..." tycks han tänka, "tantan är på väg att få spader, lika bra att slippa uthärda det eländet...".

Svart med vitspräckliga ben och nos och några vita fläckar - Nemo tycks veta att han är en stilig gosse. Människor vi möter brukar ofta påpeka detta, särskilt kvinnor och män med jaktintresse. De vill klappa honom och veta hans ursprung. Någon enstaka ser också att han äger en jakthunds främsta framgångstecken - en vit fläck i nacken och en vit svanstipp. Då verkar han sträcka på sig lite extra och spana in i fjärran som efter storvilt han i framtiden ämnar nedlägga. Glenflickorna fnyser föraktfullt, de vet ju vilka som är de riktiga stjärnorna i flocken.

Den förnäma uppsynen har dock ingenting att göra med hur han verkligen betar sig i storskogen. Han har jagats med i sina yngre dagar - ska vara specialiserad på hare och räv. Men "någon" (hej kära kusin!) har inte lyckats med den sk rådjursrenheten. Eller kattrenheten. Eller ens renrenheten upptäckte jag när vi vandrade i Härjedalen ett år. Han vill jaga allt! Detta har fått till följd att min högra arm tycks mig cirka 1 decimeter längre än förr. Den håller alltså i Nemo - i vänster hand har jag antingen en glenflicka eller en taxdam. Ibland inbillar jag mig att jag ska ta alla fyra på en gång, då blir det 3 flickor å vänster sida och, ni vet vem, å min högra. Efter 50 meter brukar jag ångra mig djupt.

Vid flertalet tillfällen har också det illmariga djuret lyckats rymma. En dåligt stängd dörr eller en obevakad sekund vid bilens urlastning - han tar chansen! Han har också rymt i sitt koppel när vi promenat. Ni som träffat mig vet att jag inte är någon spenslig liten varelse utan en ganska rejäl tant. Allt är inte byggt av kakor utan en viss del är faktiskt muskler. Jag är starkare än "herr Långben" men han är, minsann, både slug och påhittig. Jag kanske trampar på en rot och förlorar fotfästet för ett ögonblick, jag kanske plockar blommor (klassiker...) eller så har jag helt enkelt bara smort in händerna med lotion lite för kort tid innan promenaden. Då gör han gör en piruett i luften och kastar sig iväg eller tar ett par språng innan jag hinner lyfta foten över glennen som (alltid!) står framför mig och får välja på att gå i backen eller släppa koppellet? Får han upp ett spår kan man följa hans jaktskall över nejden...

Har han koppellet efter sig fastnar han alltid efter en stund. Jag brukar höra var han sitter - ylande sorgset över sin belägenhet - men tar ändå alltid min 'spår- och vallglen', Tamry, med mig. Hon hittar honom bums och hämtar mig så jag kan trassla ut den eländige. Finns det något en glen inte kan?

En enda gång har han faktiskt imponerat på glenflickorna och förbluffat mig därtill. Han fick upp ett mycket färskt spår och ryckte till hårt i koppellet, beredd på frihetens sötma. Men jag höll emot bra och när han insåg att han inte kom loss började han i sin frustration slita i grenar och tugga på ett par stubbar framför sig. Han ylade, väste och förvandlade träet framför sig till flis på några minuter! Glennarna stirrade på det mäktiga skådespelet tills gossen dånade och med tungan i backen, lät sig föras hemåt. Men en gång är ingen gång, säger flickorna Glen, och fortsätter se den långbente som en yvig fåntratt de gör som de vill med. De är ju ändå stjärnorna i flocken!

Ylva

